

Armosta pelastettu

Ef. 2:1-10

1. Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte **kuolleet rikkomuksiinne ja synteihinne**.

2. Niissä te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, **ilmavallan hallitsijan tahdon mukaan**, sen hengen, joka nyt vaikuttaa tottelemattomuuden lapsissa.

3. Heidän joukossaan **mekin kaikki** ennen **elimme lihamme himoissa** tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme **vihan lapsia** niin kuin muutkin.

4. Mutta **Jumala**, joka on **laupeudesta rikas**, on **rakastanut meitä ja suuressa rakaudessaan**

5. **tehnyt meidät**, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, **eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa**. **Armosta te olette pelastettuja**.

6. Jumala on **herättänyt** meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut **yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa**,

7. osoittaakseen tulevina maailmanaikoina **ylenpalttisen runsasta armoaan** hyvyydessään meitä kohtaan **Kristuksessa Jeesuksessa**.

8. **Armosta te olette pelastettuja uskon kautta**, ette itsenne kautta - se on **Jumalan lahja** -

9. **ette tekojen kautta**, ettei kukaan voisi kerskailla.

10. **Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten**, jotka **Jumala on ennalta valmistanut**, vaeltaaksemme niissä.

”Vain” armo vai ”suuri” armo

Tiedätkö sinä, joka uskot Jeesukseen, kuinka suunnattoman suuren pelastuksen olet saanut osaksesi?

Usein kuulee sanottavan hyvässä tarkoituksessa: ”Uskova on vain armahdettu syntinen.” Ilmaisulla halutaan viestittää, että uskovat kristitytkin ovat tavallisia ihmisiä. He lankeavat syntiin ja tekevät virheitä, mutta onneksi heillä on suuri lohdutus siinä, että he saavat toistuvasti kaiken rikkomansa anteeksi, kun kääntyvät syntinsä tunnustaen niitä pyytämään anteeksi Jeesuksen Golgatan uhrin perusteella. Lauseessa on kuitenkin sana ”vain” armahduksen edessä ja siksi lause on mitä suurimmassa määrin harhaanjohtava. Tämän päivän uskovien eräänä heikkoutena on, että he eivät tiedä, kuinka suuri on Jumalan armo heitä kohtaan, kuinka ihmeellinen se voima, jolla Jumala on pelastanut heidät.

Efesolaiskirjeessä Paavali kertoo, miten hän joutui rukoilemaan seurakunnan uskoille silmiä näkemään saamansa armon suunnattoman suuruuden:

Minä (Paavali) rukoilen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, jotta tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, miten suuri on hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. (1:17-19)

Monet uskovat ovat tänäänkin kuin aikanaan vapautetut orjat Amerikassa. Yhdellä kongressin julistamalla lailla kaikki orjat pääsivät vapaiksi. Mutta vielä useita vuosikymmeniä suurin osa heistä eli niin kuin olisivat edelleen olleet orjia. He eivät osanneet tehdä oikeita johtopäätöksiä siitä, että heidät oli julistettu vapaaksi.

Meidän on nähtävä, mistä meidät on Jumalan armo pelastanut ja myös mihin asti pelastus ulottuu. Jakeita 1-3 kertovat, mistä Jumala omansa on pelastanut.

Synti

Jumala on eläväksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikkomuksiinne ja synteihinne. Niissä te ennen vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmvallan hallitsijan tahdon mukaan, sen hengen, joka nyt vaikuttaa tottelemattomuuden lapsissa. Heidän joukossaan mekin kaikki ennen elimme lihamme himoissa tyydyttäen lihan ja mielen haluja ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin. (1-3)

Emme ymmärrä tämän maailman tilaa, ellemme tajua, mitä synti on. Näemme, miten rauhanliike kerta toisensa jälkeen epäonnistuu: Ihmiset, jotka eivät kunnioita avioliittosopimuksiaan, marssivat sen puolesta, että kansakunnat kunnioittaisivat keskinäisiä sopimuksiaan. Tekstimme kertoo, millainen ihminen on synnissään, miksi hän on siinä tilassa, mihin se johtaa käytännössä ja miten Jumala näkee synnissä elävän ihmisen.

Ihmisen tila synnissä

Ihminen on kuollut synteihinsä, hän on elävänä kuollut. Hänellä ei ole suhdetta Jumalaan, ei tunne eikä tiedä, millainen Jumala on. Hänellä ei ole toivoa eikä yhteyttä Jumalan kanssa. Syntiinlankeemus kertomus (1. Moos. 3. luku) kertoo, millaisena hengellinen kuolema ilmenee tänäänkin: Selkensä Jumalalle kääntänyt ihminen pelkää, kärsii syyllisyydestä ja häpeää itseään. Hän pyrki piiloutumaan Jumalalta, peittämään häpeänsä, syyttää toisia omista rikkomuksistaan ja nousee jopa syyttämään Jumalaa omasta pahuudestaan.

Hengellisesti kuollut ihminen on tietämätön hengellisistä asioista ja hengellisestä elämästä. Hän ei ole kiinnostunut niistä, kokee ne pitkästyttävänä, ei näe niissä mitään mielenkiintoista. Sen sijaan maailman meno vetoaa häneen. Usein hän jopa vihaa Raamattua, koska se tuomitsee hänen tapansa elää.

Pohjimmiltaan hän on paha, iloitsee pahasta, uskoo valheen. Hänen elämänsä on turmeltunutta, hänellä ei ole aitoa elämää, joka voi tulla vain Jumalalta. Häneltä puuttuu Jumalan siunaus ja siksi elämä tuntuu hänestä usein surkealta, sillä sanan syvimmissä mielessä onnea ei voi löytää Jumalan ulkopuolelta. Siksi häntä kalvaa jatkuva levottomuus, joka ajaa häntä etsimään muutoksia. Hän etsii jännitystä ja pakenee omia ongelmiaan ja sydämensä tyydyttämättömyyttä.

Tämä maailma hallitsee hengellisesti kuollutta ihmistä. Hän ei uskalla olla erilainen ajan hengen ja yleisen mielipiteen paineessa. Maailman meno hallitsee häntä. Hän on vaatetuksessaan muodin orja kuvitellessaan olevansa vapaa ja ajan hermolla. Seksi ja massakulttuuri pitää häntä otteessaan hänen sitä itse tiedostamattaan.

Häntä hallitsevat maailman pahuuden voimat, joille hän ei omin voimin kykene pakenemaan vastaan. Vain Pyhän Hengen valaisemat uskovat voivat nähdä pahuuden henkivaltojen toiminnan, joka pitää pelastumattomia ihmisiä kahleissaan. Pahuuden takana on Saatana, sielunvihollinen. Jokainen ihminen on syntymästä asti Saatanan hallinnassa, pimeyden orja, vaikka hän ei sitä uskokaan. Uskovat kristitytkin toki joutuvat kohtaamaan pimeyden vallat, mutta sen he tekevät Kristuksen kanssa, joka

on voittajana heidän puolellaan. Syntehinsä kuollut ihminen on täysin Sielunvihollisen hallinnassa, vaikka kuvittelee usein olevansa vapaa toteuttaessaan himojaan. Todellisuudessa hän on himojensa ja halujensa orja.

Miksi ihminen on synnin tilassa?

Hengellisesti kuollut ihminen on "tottelemattomuuden lapsi". Synti ei ole vain jonkin hyvän puutetta vaan aktiivista ja tietoisista tottelemattomuutta. Se on tietoisista Jumalan vastustamista, kapinaa Häntä vastaan. Kun kuri kouluissa, kodeissa, kaduilla, teollisuudessa ja kaupassa sortuu, se on seurausta kapinasta Jumalan arvovaltaa vastaan.

Tottelemattomuudessaan ihminen kieltää olevansa luotu, hän ei halua yläpuolelleen Jumalaa. Hän julistautuu itseriittoiseksi, vaikka luomisen perusteella hänen elämänsä voi olla onnellista vain riippuvuussuhteessa Jumalaan ja kuuliaisuudessa Hänelle. Tottelemattomuus merkitsee hänelle itsenäisyyttä, riippumattomuutta. Hän halua olla luomakunnan herra, istua valtaistuimella ja olla itse oma jumalansa. Itse asiassa hän ei voikaan totella Jumalaa, hän on kyvytön siihen, koska hänen tahtonsa on sidottu pahaan. Hän saattaa kuvitella omistavansa vapaan tahdon, mutta se on harhaa. Saatana ei salli hänen uskoa Jumalaan. Silti hän on tahallaan tottelematon ja vastuussa siitä.

Ihminen on luonnostaan vihan lapsi. Me synnymme tähän maailmaan tottelematon sydän rinnassamme, emme ole suinkaan syntyessämme puolueettomia. Paratiisissa tapahtuneen Aadamin syntiinlankeemuksen seurauksena olemme perisyntien alaisia. Olosuhteet eivät ihmistä kykene muuttamaan. Asia koskee meitä kaikkia poikkeuksetta. Synti on sydämen tila. Sen selitykseksi tulee vain oppi lankeemuksesta. Aadamin synnistä juontaa meidän syntimme niin kuin Roomalaiskirjeen 5:12 kertoo: *"Samoin kuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan ja synnin kautta kuolema, niin myös kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat tehneet syntiä."*

Miten synti ilmenee käytännössä?

Synti ilmenee lihan eli syntyisen luonnon himoissa vaeltamisena. Ne taas jakautuvat lihan ja mielen haluihin. Synnissä vaeltava ihminen toteuttaa siis itseään ja kuvittelee tekevänsä se omasta vapaasta tahdostaan, vaikka tosiasiallisesti on synnin orja. Lihan mielihalut kohdistuvat ruokaan, juomaan, huveihin, onneen, tyytyväisyyteen, seksiin, huomion herättämiseen jne. Nämä asiathan ovat itsessään hyviä, mutta liha ottaa ne himoissaan haltuunsa ja ne alkavat hallita meitä. Monet tuhoisat riippuvuudet kuten alkoholi ja huumeet tulevat helposti kuvaan mukaan.

Mielen haluja eli ajatusten mielitekoja ovat kateus, pahansuopuus, ylpeys, viha, katkeruus, halu loistaa puheillaan. Niitä ovat edelleen kunnianhimo, vallan ja rikkauden halu, aseman tavoittelu, tunnustuksen ja menestyksen etsiminen, maineeseen kiipeäminen. Kaikenlaisen uuden kuuleminen ja tietoviisauden näyttäminen, juoruilu, erilaiset harrastukset, pelit, jopa romaanien luku hallitsevat mielitekoina.

Tiedon himoihin kuuluu kirjallisuus, musiikki, näytelmät, filosofia. Ne ovat itsessään hyviä asioita, mutta kun niitä toteuttamaan ajaa kunnianhimo, niin nekin orjuuttavat ihmisiä, vaikka tuloksena saattaa syntyäkin kaikkien ihailemia teoksia tai mitä hienointa musiikkia.

Millaisena Jumala näkee ihmisen tässä tilassa?

Olemme niin itsekeskeisiä, että unohtamme, että tärkeintä on se, miten Jumala näkee meidät: Olemme vihan lapsia, olemme Jumalan vihan alla! Jumalan viha on sata kertaa tärkeämpi kysymys kuin se, puhkeaako kolmas maailmansota vai ei. Emme koskaan ymmärrä Jumalan rakkautta, ennen kuin suostumme näkemään, mitä on Jumalan viha. Jeesus joutui kokemaan hirvittävän hylkäämisen Jumalan vihan alla, kun Hän kärsi ristillä.

”Vihan lapsi” tarkoittaa ei vain sitä, että hän vihaa Jumalaa ja etenkin kaikkia Jumalan antamia käskyjä, jotka hän kokee vapauttaan rajoittavina. Ennen kaikkea se merkitsee sitä, että synnin syyllisyyden tähden hän on Jumalan vihan alainen. Jumalan vihan alle jääminen tuottaa hänelle oikeudenmukaisen tuomion ja rangaistuksen, iankaikkisen kadotuksen:

Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojal-le, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään. (Joh. 3:36)

Kaikki ihmiset ovat syntymästään asti Jumalan vihan alla. Jumala viha on Hänen rakkautensa kääntöpuoli. Jos Hänen rakkautensa hyljätään, jäljelle jää vain Hänen vihansa ja iankaikkinen kadotus. Ilmestyskirja kuvaa helvettiä paikkana, jossa ihminen joutuu kohtaamaan Karitsan vihan:

”Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin joutuu juomaan Jumalan vihan viiniä, joka laimentamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan, ja häntä piinataan tullella ja rikissä pyhien enkelien ja Karitsan edessä. Heidän vaivansa savu nousee aina ja ikuisesti. Heillä ei ole päivän eikä yön lepoa, niillä jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa, eikä kenelläkään, joka ottaa sen nimen merkin. Tässä on tarpeen pyhien kestävyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja uskon Jeesukseen.” (Ilm. 14:9-12)

Jokainen ihminen on Jumalan vihan alla siihen asti, kun hän pääsee osalliseksi pelastuksesta uskomalla Jeesukseen. Aadamin sukukuntaan syntyneinä olemme synteinemme Jumalan vihan alla. Jos koet, ettet ymmärrä tällaista puhetta, ota se kuitenkin uskossa vastaan, koska Jumala sanassaan niin sinulle sanoo.

Synnin tilasta ei meitä voi mikään itsessämme, eivät mitkään ponnistuksemme auttaa eikä pelastaa. Hän hengellisesti kuollut. Yhtä vähän kuin ruumiillisesti kuollut voi herättää itseään eloon, yhtä vähän hengellisesti kuollut voi saavuttaa hengellistä elämää Jumalan yhteydessä, vaikka monet eri uskonnoissa sitä kuvittelevatkin. Hengellinen kuolema esiintyy siis myös hyvin uskonnollisissa vaatteissa. Olemme tuomitut. Vain ja ainoastaan Jumalan toiminta voi meidät pelastaa.

Pelastus

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkautensa tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan tai vaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevana maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvytyksessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesukses-

sa. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. (4-9)

Tekstimme jatko alkaa suurella MUTTA sanalla. Jumalan oikeudenmukaisuus vaatii kyllä jokaiselle syntiselle kadotustuomiota, mutta hänen käsittämättömän suuri rakkautensa ja armonsa ylittää hänen pyhän vihansa. Pelastusta ei kuitenkaan Jumala anna oikeudenmukaisuutensa kustannuksella, vaan siten, että hän itsessään omassa Pojassaan otti meidän syntimme kantaakseen, rankaisi ne viimeiseen pisaraan asti Jeesukselle Golgatan ristille. Näin Jumalan rakkaus sai riemuvoiton synnistä ja Saatanan vallasta.

Jakeet 4-9 ovatkin yksi kaikkein rakastetuimmista jaksoista Raamatussa. Ne ovat suoranaista Jumala armon ja rakkauden ylistystä Jeesuksessa Kristuksessa. Niissä Paavali aivan haltioituneena toistamalla toistaa ilmaisuja, jotka kuvaavat Jumala olemusta: *laupeudesta rikas, rakastanut, suuressa rakkaudessaan, Armosta, ylenpalttisen runsasta armoaan hyvydessään, Armosta, Jumalan lahja*. Jaksoa lukiessamme emme voi muuta kuin ihmetellä Jumala ihmeellistä olemusta. Samalla meidän on nähtävä, että kaikki tuo toteutui yksin ja ainoaan Kristuksessa. Mitään muuta tietä Jumalan rakkauden omistamiseen ei ole kuin yhteys Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Pelastus on pääsyä Jumalan vihan alta hänen käsittämättömän suuren rakkautensa ja armonsa alle. Se on kokonaan alusta loppuun Jumalan teko oman Poikansa Jeesuksen kautta.

*Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa, sillä elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista. Mikä laille oli mahdotonta, koska se lihan vuoksi oli heikko, **sen teki Jumala**. Hän lähetti oman Poikansa syntisen lihan hahmossa ja synnin tähden ja tuomitsi synnin lihassa, jotta lain vanhurskauden vaatimus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan vaan Hengen mukaan. (Room. 8:1-4)*

Pelastus on kokonaan meidän ulkopuoleltamme tuleva Jumalan teko: *Jumala sen teki*. Syy pelastukseen on kokonaan Jumalassa, Hänen laupeudessaan ja armosaan.

Tämän maailman ongelmia ei ratkaista isänmaallisuudella, ei rauhanliikkeellä, ei kansalaiskunnolla, ei informaatioyhteiskunnalla eikä teknologian kehityksellä. Kaikki yritykset ovat tuomittu epäonnistumaan. Kristitty ei odota mitään tältä maailmalta. Häntä ei myöskään hämmästytä mikään, mikä maailmassa tapahtuu: sodat, murhat, varkaudet, väkivalta, ryöstöt, valhe, lihallisuus ja irstaus. Silti hänellä on toivo ja varmuus, sillä hän saa katsella Herran tekoja.

Mitä Jumala pelastuksessa tekee meille?

Jumala herättää synteihinsä kuolleen ihmisen kuolleista yhdessä Kristuksen kanssa. Tätä on kristinusko. Se on totta jokaisesta uskovasta kristitystä. Et voi olla uskova, ellei hengellinen ylösnousemus Jeesuksen kanssa ole totta sinun elämässäsi. Kuollut ei pysty itseään herättämään kuolleista, hengellisesti kuollut ei liioin kykene heräämään eloon omin yrityksin. Vain Jumala kykenee siihen.

Pelastus ei kuitenkaan rajoitu siihen, että Jumala herättää ihmisen yhdessä Jeesuksen kanssa. Jumala asettaa myös jokaisen uskovan yhdessä Jeesuksen kanssa taivaallisiin.

Ajatteletko itsestäsi uskovana tällä tavalla? Meidän on aina ensi sijassa ajateltava, mitä **Jumala** tekee meille eikä mitä me itse teemme.

Jeesuksen kanssa ylösnousseena eläminen sisältää ensinnäkin asemamme Kristuksessa, joka perustuu Jumalan laatimaan liittoon kanssamme. Olemme saaneet pääsyn Jumalan yhteyteen, kun saimme syntimme anteeksi Golgatan uhrin perusteella. Olemme Jumalan hyväksymiä ja vanhurskauttamia, koska olemme Kristukseen liitetyt. Olemme Jumalan lapsia ja omistamme iankaikkisen perinnön. Tulemme pääsemään kirkkauden valtakuntaan sen perusteella, että Kristus kuoli, haudattiin, nousi kuolleista ja astui taivaaseen. Meille tapahtui kaikki sama Hänen kanssaan. Tulemme saamaan Kristuksen ylösnousemusruumiin kaltaisen uuden konkreettisen ruumiin.

Kokemuksenamme tämä merkitsee sitä, että olemme nyt pelastetut hengelliseen ja koettuun ylösnousemuselämään. Ennen olimme kuolleet, nyt elämme. Ennen maailma vei meitä mukanaan, nyt Pyhä Henki johdattaa meitä. Ennen vaelsimme himoisamme, nyt Pyhän Hengen elämässä, jossa kannamme rakkauden, ilon, rauhan, kärsivällisyyden hedelmää. Ennen olimme vihan alla, nyt osanamme on Jumalan mielisuosio.

Miten pelastus tapahtuu?

Pelastus voitaisiin määritellä Jeesuksen kohtaamisesta alkavaksi uudeksi elämäksi Hänen yhteydessään. Pelastus tapahtuu yhdessä Jeesuksen kanssa. Ei ole mitään pelastusta irrallaan Jeesuksesta. Jeesus solmi verellään uuden liiton. Hän on meidän edustajamme. Se mikä tapahtui Hänelle, tapahtuu meille ja koskee meitä. Pääsimme salattuun elämän yhteyteen Hänen kanssaan:

Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään. (Joh. 15:4-5)

Kuolema ei ole vain tila, josta puuttuu elämä, vaan se on myös synnin tuottamaa rangaistusta. Niin hengellinen kuin ruumiillinen sekä lopullinen iankaikkinen kuolema ovat synnin rangaistusta ja sen johdonmukaista seurausta. Kun synnitön Kristus kuoli kaikissa näissä kolmessa merkityksessä ristin puulla, Hän teki sen meidän sijaisenaamme. Kasteessa uskova ihminen liitetään Jeesuksen kuolemaan, niin että rangaistusmerkityksessä koko hänen kuolemansa on jo kärsitty loppuun asti aina Jumalan hylkäämäksi tulemistakin myöten. Sanalla uskova pääsee myös osalliseksi Jeesuksen ylösnousemuksen kaikista siunauksista. Jumala tuli Kristuksessa ihmiseksi, jotta ihmiset pääsisivät osalliseksi Jumalan elämästä Pyhässä Hengessä.

Uskovalle, joka on Kristuksessa, ei ole mitään kadotustuomiota, sillä Jeesus kärsi sen hänen puolestaan. Kristuksen kanssa hän on myös kuollut synnille ja lain syyttävälle vaatimuksille. Synti ei hänen lihassaan eli syntisessä luonnossaan ei ole kuollut, mutta hän itse on kuollut synnille. Se tarkoittaa sitä, että Kristuksessa kaikki

hänen menneet, nykyiset ja tulevatkin syntinsä saivat rangaistuksensa eivätkä ne enää pääse syyttämään häntä Jumalan kasvojen edessä. (Ihmiset kyllä voivat meitä edelleen syyttää. Omantunnon syytökset saamme viedä Jeesukselle ja elää jatkuvassa syntien anteeksiantamuksessa.)

Uskova sai noustessaan ylös hengellisestä kuolemasta yhdessä Jeesuksen kanssa uuden hengen, hän syntyi uudesti ja Pyhä Henki asettui häneen asumaan. Hänellä on uusi luonto. Uusi luonto määrää elämän suunnan. Hän ei saanut uusia aivoja eikä uusia jäseniä vaan uuden asenteen, uuden mielen. Tämä uusi elämä vaikuttaa kaikkeen niin mieleen, sydämeen kuin tahtoonkin.

Samoin kuin luonnollinen syntymäkin uusi syntymä on hetkellinen tapahtuma. Jeesuksen synnyttämä muutos tapahtuu syvällä tiedostamattoman alueella. Emme voi sitä selittää, koska se on Jumalan ihme, Hänen uutta luovaa toimensa.

Mitä uusi syntymä merkitsee?

Kielteisesti se merkitsee sitä, että uskova ei ole enää hengellisesti kuollut eikä Jumalan vihan alla. Meillä on kaikki syy iloita tästä, koska olemme Kristuksessa. Edelleen olemme kuolleet laille eli meillä on uusi armoon perustuva suhde Jumalaan. Synnille kuolleina emme tosin ole synnittömiä, mutta syntinen luonto ei enää hallitse meitä, koska Pyhä Henki ottaa meidät valtansa alle. Emme palvele enää syntiä, emme ole sen orjia, vaan taistelemme syntiä vastaan silloin, kun joudumme kiusauksiin. Langettuammekin meillä on välittömästi pääsy takaisin armon osallisuuteen.

Myönteisesti uudestisyntyminen merkitsee sitä, että omistamme Kristuksen elämän ja muutomme Hänen kaltaiseksi. Elämme nyt Jumalalle, olemme Jumalan ystäviä, kaipaamme Jumalaa. Tiedämme, että Jumala on rakkaus ja ikävöimme sitä yhä enemmän. Meillä on elävän Jumalan jano. Haluamme päästä yhä lähemmäksi Häntä. Rakastamme Jumalaa ja iloitsemme Jumalasta. Uusi elämä ilmenee uutena mielenlaatuna, jossa omistamme kaikki Jumalan lupaukset omalle kohdallamme. Ajatellaan asioita iankaikkisuuden näkökulmasta. Saamme uudet arvot, joiden mukaan elää. Kiinnostomme Raamatusta ja käytämme aikaa rukoukseen ja mietiskelyyn Herran edessä.

Uusi sydän ilmenee haluna vaeltaa vanhurskaudessa ja pyhityksessä. Se tulee murheelliseksi langettuaan syntiin. Se haluaa rukoilla ja viipyä uskovien seurassa. Uskovan tahto kääntyy uuteen suuntaan. Hän haluaa miellyttää Jeesusta ja Isää. Hänelle syntyy myös halu kertoa Vapahtajasta muille.

Taivaallisiin asetettu uskova

Uskova on asetettu taivaallisiin yhdessä Jeesuksen kanssa: *”Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella. Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä. Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkeytyä Jumalassa. Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa. (Kol. 3:1-4)*

Kielteisesti se merkitsee, että uskova ei kuulu enää tähän maailmaan, vaikka joudukin vielä suorittamaan tehtäviään tässä maailmassa. Emme ole enää Saatanan

vallan alla emmekä Jumalan vihan alla. Myönteisesti se merkitsee, että kuulumme Jumalan valtakuntaan, olemme Pyhän Hengen hallinnassa, elämme lähellä Jumalaa ja saamme aavistella jo jotain taivaasta täällä maan päällä. Meidät on siirretty kuolemasta elämään Jumalan rikkaan **armon vuoksi**. Saamme iloita tästä lahjasta ja jakaa sitä eteenpäin.

Pelastus uskon ei tekojen kautta

Paavali korostamalla korostaa kirjeissään sitä, että pelastus tapahtuu yksin uskosta eikä siihen vaikuta vähääkään uskovan omat teot:

Työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta vaan ansiosta. Sille taas, joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Samoin Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: "Autuaat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:4-8)

Uskon vastakohta on omat teot. Usko on siis sitä, että joku toinen tekee asiat, jotka on hänelle uskottu, ja toinen ottaa vastaan sen, mitä toinen on saanut aikaan. Vastaanottaja eli uskova ei voi vähääkään kerskua siitä, mitä toinen teki. Jumala ei pelastaessaan meidät anna pois omaa kunniaansa. Hän valmistaa koko pelastuksen alusta loppuun ja lahjoittaa se meille sulasta armosta. Kaikki kerskaus, kaikki ylpeily on suljettu pois. Uskovat elävät armosta eivät omien tekojensa varassa.

Siksi pelastusta ei myöskään voi rajoittaa. Se annetaan "kaikille, jotka huutavat avuksi Herran nimeä". Siinä ei kysytä, onko ihminen hyvä vai paha, lapsi vai aikuinen, terve vai sairas, viisas vai tyhmä. Herra lahjoittaa pelastuksen armosta kaikille, jotka uskovat eli ottavat lahjan vastaan. Herra lähestyy ihmisiä sanan kautta ja tuleamalla meidän luoksemme antaa meille myös uskon eli turvautumisen Häneen.

Pelastettujen hyvät teot

Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä.(10)

Vaikka pelastus on lahja ja riippumaton uskovan omista teoista, pelastuttuaan Jumala kutsuu hänet vaeltamaan hyvissä teoissa. Mutta nekin ovat Jumalan uskovaan varten valmistamia tekoja. Uskova kyllä tekee ne kulkiessaan Jumalan johdatusessa, mutta kunnia niistäkin kuuluu yksin Jumalalle, joka vaikuttaa ne Pyhän henkensä kautta. Näillä Pyhän Hengen vaikuttamilla teoillakaan ei ole mitään vaikutusta hänen pelastukseensa. Pelastus on 100% lahja ja pelastuksen säilyminen iankaikkiseen kirkkauteen asti on myös 100% Jumalan lahja. Uskovat hyvät teot on tarkoitettu kirkastamaan Jumalan kunniaa ja niitä Jumala haluaa käyttää myös johdattaessaan vielä pelastumattomia osalliseksi Kristuksesta.

Uskovalle on suuri etuoikeus saada vaeltaa edeltä valmistetuissa teoissa. Koko pelastus ja koko uskon vaellus on suurta armoa. Siksi uskovina saamme suunnata mieleemme Kristukseen ja kiittää ja ylistää Häntä.

Esimerkki japanilaisen rouva Echigon tiestä Jeesuksen luo

Muistan elävästi sen päivän, kun ensi kertaa tapasimme lähetystyöntekijät **Sakari ja Pirkko Valkaman**. Olimme tulleet yllättäen kirkolle ja mies johti meidät vierashuoneeseen ja rouva

valmisti meille herkullista kahvia. Sitten he kertoivat hyvin ystävällisesti meille Raamattuun ja Suomeen liittyvistä asioista.

Siitä päivästä asti aloimme käydä kirkossa. Alussa minulla ei ollut minkäänlaista halua päästä uskoon. Minusta oli vain hauskaa jutella rouvan kanssa. Odotin myös päästä maistamaan ruokapiirin uusia makuja.

Kasvoin maaseudulla innokkaan buddhalaisessa kodissa, jossa ympärilläni oli vain aikuisia. Olin sidottu monenlaisiin tapoihin, mutta en kokenut niitä rajoittavina. Ajattelin näet, että tehtäväni on kasvaa hyväksi ihmiseksi vastaamalla vanhempieni ja sukulaisten odotuksiin. Opiskelun ja avioliiton valinnat tein vanhempieni toivomuksia noudattaen ja ne onnistuivat hyvin. Ne toivat elämäni onnea.

Ajattelin ylpäesti, että uskontoihin turvautuminen kuuluu onnettomille ihmisille. Koska pidin Raamattua epäilyttävänä kirjana, luin sitä kuin mitä tahansa kirjaa kriittisellä asenteella. Pidin esimerkiksi Jeesuksen tekemiä ihmeitä hölynpölynä ja hylkäsin täysin Raamatun arvovallan. Opiskeluaikainen professori oli opettanut, että tiede lähtee liikkeelle kaiken epäilemisestä. Pidin kiinni tästä käsityksestä.

Löydettyäni kirjakaupasta kristinuskoa käsittelevän kirjan luin sen mielenkiinnolla. Halusin nimittäin päästä selvyteen siitä, oliko Raamattu uskomisen arvoinen kirja. Sydämeni oli täynnä epäilyksiä. Jos kerran Jumala olisi olemassa, miksi Jeesuksen täytyi joutua ristiinnaulittavaksi. Olisiko totta, että hän kuoltuaan olisi palannut elämään? Loppuun asti minua askarrutti Jeesuksen olemus. Ajatus kolminaisuudesta tuntui käsittämättömältä. Lopulta epäilin jopa sitä, että oliko Jeesus koskaan ollut olemassakaan. Kamppailen vähäisen järkeni kanssa yritin ymmärtää, mutta nyt näen, ettei ongelma ollut sittenkään järjessäni. Uskon tien minulta tukki tunnevaltainen asenteeni: ”En halunnut uskoa Jeesukseen. En halunnut luopua itsestäni.”

Jonkin ajan kuluttua koin, miten Jumala alkoi toimia merkillisellä tavalla. Sairastuin raskauden jälkeiseen masennukseen, jossa koin menettäväni täysin minuuteni. Jouduin ensi kertaa elämässäni kohtaamaan sellaisen itseni, joka oli täysin avuton ja voimaton. En kyennyt mihinkään ja koin arvottomuutta. Tajusin, miten kovassa itsekeskeisyydessäni olin ilman tunnon vaivoja loukannut muita ihmisiä.

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te, jotka teette raskasta työtä ja kannatte taakkoja, niin minä annan teille levon.” (Matt. 11:28)

Saatuani tämän Raamatun sanan Jumalalta, huusin koko sydämestäni: ”Todellakin tämä taakka on minulle liian raskas, pelasta minut surkea ja voimaton.” Rukoilin Jumalaa, vaikka en tiennyt, miten oikein pitäisi rukoilla. Sitten sain Herralta osakseni ihmeellisen rauhan. Jeesus kärsi ristin kuoleman ja vuodatti verensä minun syntieni tähden ja pesi pois syntini.

Saatuamme kasteen koko nelihenkinen perheemme saa vaeltaa kristittyjen yhteydessä. Minulle on suuri ilo, kun saan palvella jumalanpalveluksissa säestäjänä. Saan käyttää Jumalan antamaa lahjaa Herran ylistykseen.

Seurakunnan evankelioimistoiminnan kautta ihmissuhdeverkostomme on laajentunut. Toisinaan tosin väsähdän, kun olen liiankin kiireinen. Niissä tilanteissa alkuperäinen paha luontoni työntyy esiin. Pelastumiseni jälkeenkin olen saanut nähdä epäluokuisia kertoja, miten nostaan päätään paha tapani ajatella, että minun täytyy itse jotenkin pärjätä,.

Kokiessani tappioita vanhan luonnon kiusatessa olen monesti saanut lohdutusta Paavalin sanoista Filippiäiskirjeessä:

”Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:6-7)

Tyttäremme, jonka syntymä johti minut Herran luo, on nyt yhdeksän vuotta vanha ja nuorempi viisivuotias. Katsellessani, miten innokkaasti he sunnuntaiaamuisin lähtevät pyhäkouluun, en voi olla ihmettelemättä Jumalan rakkauden ja armon suuruutta. Olen Jumalalle kiitollinen, että hän kymmenen vuotta sitten johti meidät Tokushiman pieneen kirkkoon. (1989)

Entä sinä?

Onko Jeesus saanut jo ottaa sinut omakseen? Jos on, niin kiitä ja ylistä Häntä armon suuruudesta. Ellei vielä, Herra kutsuu sinuakin. Sinullekin on lahjana tarjolla ihmeellinen pelastus ilman sinun omia ansioitasi. Huuda Jeesusta avuksi! Hän kuulee rukouksesi, kun rehellisesti avaat koko sydämesi hänelle. Hän tulee silloin sinun elämäsi Vapahtajaksi ja Herraksi.